

בימים ההם בזמן הזה

בכל תקופה ולכל חברה ותרבות יש גיבורים שמוכנים
להתנדב ולעשות מעשים בלתי רגילים ואף להקריב
מחיייהם כדי להגשים את ערכיהם.

בזמנים קשים אנשים מתגלים בתעצומות נפש וכוחות
שלא ידעו שקיימים בהם ולא רק בשדה קרב.

למתנדבים בעם / חיים נחמן ביאליק

לבשו-נא עז! דרכו-נא עז!

במערות הצורים, חרשים מצלים,

התלקטה הפליטה בימי חשמונאים,

צחצוח חרבות עם רננת התהלים

כאחד השיקו דמי יערים וסלעים,

ובמחבא חרשים, במערות אפלה,

ישועה גדולה גמלה.

ואנחנו דור דכא, קצר יד, בני עם-עני,

על-לבות בנינו נהלמה-נא חוצץ,

ודבר אדני עמודנו הימני,

והוא פטישנו המפוצץ!

עוד לא כל-כחנו נתנו לבז –

באלהים לנו עז!

שאלות

1. בחרו סיפור גבורה אחד שהזדהיתם איתו. מה גרם לכם להזדהות עם הגיבור? בחרו משפט או פרט מתוך הסיפור שריגש אתכם במיוחד. רצוי להתייחס לעקורות הכוח והעוצמות שמהם שאפו הגיבורים את המניע לגבורה שלהם.

2. בלימודי ההיסטוריה וגם בשבועיים האחרונים למדנו ונחשפנו לסיפורי גבורה ולא רק משדות הקרב. חפשו באתרים היסטוריים שונים או באתרי חדשות סיפור גבורה משמעותי עבורכם וכתבו אותו.

איזו תקופה בהיסטוריה מתאר סיפור הגבורה? מהם מעשי הגבורה?

יאנוש קורצ'אק נולד כהנריק גולדשמיט, ב-22 ביולי 1878 למשפחה יהודית מתבוללת בוורשה, שבפולין.

קורצ'אק למד רפואה באוניברסיטת ורשה, ועם סיום לימודיו הוא התמחה ברפואת ילדים. בשנת 1902 הוקם בית היתומים ברחוב קרוכמאלנה 92 בוורשה וקורצ'אק נתמנה למנהל. כאשר רוכזו היהודים על ידי הגרמנים בגטו ורשה, נאלץ בית היתומים לעבור לגטו. לפרות שהוצע לקורצ'אק כמה פעמים מחסה בצד ה'ארי' הוא סירב בכל תוקף להצעות אלו, ב-5 באוגוסט 1942 נשלח קורצ'אק ברכבת לטרבלינקה יחד עם חברי סגל בית היתומים וכ-200 ילדים. שם נספו.

מרדכי אנילביץ ב-22 ביולי 1942, ערב תשעה באב, החלו הגרמנים בגירוש הגדול מגטו ורשה. ראשונים גורשו הפליטים, החולים וחסרי הבית ואחריהם גורשו מחוסרי עבודה. בתום הגירוש לטרבלינקה נותרו בגטו, 55,000-60,000 יהודים. עם תחילת הגירוש התחדשו הניסיונות להקים ארגון מחתרת לוחם ביזמת נציגיהן של שלוש תנועות הנוער הציוניות (השומר הצעיר, דרור ועקיבא). באוקטובר הצטרפה מפלגת פועלי ציון, וקם "הארגון היהודי הלוחם" (אי"ל, ŻOB). שמרדכי הפך למפקדו של הארגון. באפריל 1943, בעת אקציה גרמנית, פרץ מרד גטו ורשה. לאחר חודש של לחימה עלאת גבורה דוכאה ההתקוממות והגטו נשרף עד עפר.

אירנה סנדלר כאשר פרצה מלחמת העולם השנייה, אירנה סנדלר הייתה עובדת סוציאלית בעיר ורשה. לאחר כיבוש העיר, המשיכה אירנה לסייע, אך הדבר הפך לבלתי אפשרי לאחר שהגטו נסגר בנובמבר 1940. אירנה סנדלר, רקמה תחבולה כיצד להיכנס לתחומי הגטו. לאחר שנכנסה לגטו, היא סייעה בהברחת יהודים אל החלק ה"ארי" של העיר, ועזרה במציאת מקומות מסתור עבורם. ב-20 באוקטובר 1943, סנדלר נעצרה. פעילי מחתרת הצליחו בעזרת שוחד לשחררה. ב-19 באוקטובר 1965, יד ושם הכיר באירנה סנדלר בתור חסידת אומות העולם.

נועם גרשוני בשנת 2006 בעלחמת לבנון השנייה, התנגשו שני מסוקי אפאצ'י בדרכם לסייע לכוחות צה"ל. רב סרן רן כוכבא נהרג במקום וסרן נועם גרשוני נפצע אנושות. הוא התעורר בבית החולים בלי היכולת ללכת. בתהליך שיקום ארוך נועם חזר אל הספורט והחל להתאמן בטניס בכיסאות גלגלים בבית הלוחם. לאחר מספר שנים במהלכן השקיע באימונים קשים ובהשתתפות בתחרויות, 6 שנים בדיוק לאחר פציעתו, השתנו חייו של נועם בפעם השנייה. זה קרה כאשר הוא זכה במדליית זהב באולימפיאדת לונדון.

3. ההגדרה המילונית של המושג גבורה היא: מעלה המתבטאת לרוב בפעולה רבת עוצמה אל מול סכנה, חרף הפחד, תוך הקרבה עצמית. כתבו מהם הסיכונים והמחירים הכרוכים במעשי הגבורה.

4. ספרו על מעשה גבורה שלכם גם אם הוא יומיומי או אפילו בלתי שיגרתי והסבירו מדוע הוא נתפס בעיניכם כגבורה אישית..

מרים פרץ ממששת שנים רבות דמות לחיקוי ומשענת לסובבים אותה. היא ידועה בצניעותה, בנועם דרכיה וביכולתה המרשימה להגיע ולגעת בכל אחד ואחד בדרכה המיוחדת. מרים כונתה לא אחת בפי חיילים ומשפחות רבות "האימא של כולם". הגב' מרים פרץ היא סמל לרוח היהודית והישראלית, והיא מהווה סמל ומופת לנתינה ולעזרה לזולת, לחברה ולקהילה(מתוך הועדה לבחירת מקבלי פרס ישראל)

כיתת כוננות נתיב העשרה רוב חברי כיתת הכוננות של נתיב העשרה הם יוצאי יחידות מובחרות שהתכוננו לרגע חדירת מחבלים ותרגלו את סיכולו, אבל גם הם הופתעו מגודל ומעוצמת המתקפה של חמאס ביום שבת בבוקר. רכז הביטחון השוטף (רבש"ץ) של נתיב העשרה העומד בראש כיתת הכוננות, זיו וולק, ידע שמישהו לא כשורה. הוא מיהר להוציא הודעה לכל חברי כיתת הכוננות כי עליהם להגן על המשפחות ועל הבתים. אל כיתת הכוננות הצטרפו לוחם ימ"מ תושב המקום, לוחם מג"ב, שלומי מגוז, ואזרחים בני היישוב שהחזיקו נשק. למעלה מעשר שעות כיתת הכוננות נלחמה כמעט לבדה מול המחבלים שהיו מצוידים בתחמושת רבה ונערכו להשתלט על המושב ולכבוש אותו. בכך, מנעו חברי כיתת הכוננות אבדות רבות בנפש.

